

[Ebba Strange]

hospitalet, vil jeg bare lige, for at der ikke skal ske nogen mytedannelse, i anledning af hr. Bjørn Elmquists indlæg sige, at jeg tror, der er handlet helt i overensstemmelse med loven, fordi der foreligger en dommerkendelse og hospitalet var vidende om det. Men netop fordi der er handlet helt i overensstemmelse med loven – og det går jeg ud fra – synes jeg, vi skal se på, om loven måske skulle have nogle yderligere begrænsninger for rumaflytning.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal indledningsvis komme med nogen begrundelser for de ændringsforslag, socialistisk folkeparti har stillet, og disse begrundelser kan så også i nogen grad være svar til de ordførere, der ikke kan medvirke til disse ændringsforslag.

Det første ændringsforslag, vi har stillet, er ikke, som hr. Hagen Hagensen var inde på det, en ændring i opadgående retning, det er en bibeholdelse af det gældende åremålskriterium, som er otte år. Det, man vil gøre med det forslag, justitsministeren har stillet, er at udvide antallet af forbrydelseskategorier og antallet af forbrydelser, der kan være genstand for indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Vi har i et svar i udvalget – ganske vist på et andet spørgsmål – fået en opregning af, hvad en nedsættelse af åremålskriteriet fra 8 år til 6 år vil betyde, og den betyder, så vidt jeg erindrer, en udvidelse med et eller andet sted mellem 20 og 25 nye typer forbrydelser.

Det andet ændringsforslag, det ændringsforslag, der betyder, at vi skal have advokatsbeskikkelse i disse sager, også når det gælder sager vedrørende fremmede magter og rigets sikkerhed, er stillet for at undgå enhver diskussion om behovet for advokatbeskikkelse i denne sammenhæng.

Der er ikke nogen tvivl for os om, at der er nøjagtig lige så stort et behov for advokatbeskikkelse i sager vedrørende forholdet til fremmede magter og rigets sikkerhed, som der er i andre situationer, når der finder indgreb sted i meddelelseshemmeligheden.

Man kunne så forestille sig den løsning, som socialdemokratiet og det radikale venstre har forestillet sig med det ændringsforslag, der er stillet af de to partier. Denne løsning forekommer os imidlertid ikke heldig. Det er oplagt, at man herved får to typer

beneficerede advokater: den type beneficerede advokater, vi kan stole på, når det drejer sig om loyalitet over for nationen og respekten for fremmede magter, og den type advokater, vi ikke kan bruge til det.

En sådan opdeling af advokaterne har jo været forelagt Advokatrådet, og Advokatrådet har telefonisk udtalt:

»Det er ikke muligt for Advokatrådet at acceptere en ordning, hvorefter visse beneficerede advokater ikke kan beskikkes i sager om overtrædelse af straffelovens kap. 12 eller 13.«

På den baggrund synes vi naturligvis også, det er understreget, at det er særdeles uheldigt at foretage denne opdeling. Yderligere må man nok sige, at en eller anden form for sikkerhedsgodkendelse af advokater umiskendeligt får præg af et spørgsmål om, hvorledes man politisk set vurderer den pågældende advokats loyalitet, og beskikkelsen vil så følge derefter.

Vi kan altså ikke medvirke til dette forslag, og jeg kan oplyse, at vi vil stemme imod det.

Lad mig dernæst sige noget om tilfældighedsfundene. Reglen om tilfældighedsfund er jo igen en regel, som har sit udspring i retspraksis, i en højesteretsdom fra 1979, der accepterede tilfældighedsfund som bevis i retten. Der er i forvejen en tendens til, at man for at få så gode muligheder i efterforskningen, som det kan lade sig gøre, foretager en oppustning af sigtelserne, og noget sådant kunne man altså forestille sig her. Netop derfor har vi formuleret ændringsforslaget sådan, at man sikrer sig, at tilfældighedsfundene og deres anvendelse som bevismidler i retten holdes inden for den forholdsvis snævre ramme, som er angivet i § 781, stk. 2.

Hvorvidt bemærkningerne er uklare, og hvorvidt disse bemærkninger eventuelt trænger til en tilføjelse, skal jeg ikke kunne sige. Meningen med bemærkningerne er at sørge for, at der ligger en begrænsning i anvendelsen af tilfældighedsfundene, og vi har altså valgt den begrænsning, der hedder sigtelsestidspunktet, som kunne danne grundlag for, at tilfældighedsfund derefter inden for det område, vi har regnet med, kan bruges som bevis i retten.

Også jeg skal komme med en enkelt kommentar til det forhold, at vi skal have lovfor-